

Cuprins

Lista ilustrațiilor	
Introducere la ediția din 2012 – de Richard Overy	1
Introducere de John Pudney	5
Capitolul 1	7
Capitolul 2	17
Capitolul 3	26
Capitolul 4	43
Capitolul 5	66
Capitolul 6	110
Capitolul 7	130
Capitolul 8	148
Postfață	152

Când mi-a ajuns în mâini pentru prima dată acest manuscris, mi-am spus: „Iată în fine o poveste autentică din tabăra cealaltă.“ Nu doar aceia care au servit în R.A.F., ci și celelalte milioane de oameni care au urmărit sorții războiului aerian în Al Doilea Război Mondial trebuie să fi manifestat din când în când o mare curiozitate în privința oponentilor din Forțele Aeriene Militare Germane. Era atitudinea lor față de război asemănătoare cu aceea omniprezentă în R.A.F.? Aveau și ei clipe de glorie și perioade de stres? Care era reacția oamenilor din tabăra cealaltă la decizia lui Hitler de a nu invada Marea Britanie? Cum a fost să înfrunte în final marea armadă aeriană a Aliaților, spre sfârșitul războiului? Multe dintre răspunsuri se găsesc în acest jurnal al unui aviator german de elită.

De la terminarea războiului și până acum, am aflat multe lucruri din cealaltă tabără. Totuși, oricât ar fi de valoroase din punct de vedere istoric, majoritatea cărților care istorisesc războiul privit prin ochi germani încorporează reminiscențele de gândire ale unor oameni aflați pe poziții înalte de conducere – generali și politicieni. Meritul cărții lui Herr Knoke, așa cum mi s-a părut mie, este că relatează o poveste obișnuită, fără înflorituri, a unui om care a luptat într-un război anevoios. Lucrarea dezvăluie un portret bine conturat al unuia dintre tinerii lui Hitler. Ar fi mai puțin autentică dacă nu ar face acest lucru. Poate că au existat tentații de a face pierdute anumite comentarii politice aparținând scriitorului, dar asemenea omisiuni ar fi pociț portretul acestuia.

Geneza cărții nu este lipsită de interes. Dl. John Ewing, traducătorul ediției în limba engleză a volumului german, în prezent avocat pledant în Vancouver, era ofițer în R.C.A.F. (*Royal Canadian Air Force* - Forțele Aeriene Regale Canadiene) când a capitulat Germania, în mai 1945. Printre sarcinile sale se numărau supravegherea și interogarea combatanților din Forțele Aeriene Militare Germane, care se predaseră. Cartierul său general era la Jever, unde aerodromul fusese ocupat de R.C.A.F. Acesta descrie prima sa întâlnire cu autorul cărții folosind următoarele cuvinte: „Knoke s-a dovedit a fi deosebit de inteligent la interogatoriu, iar personalitatea sa era chiar plăcută. Era păcat că luptase în tabăra cealaltă. Biografia sa era suficientă pentru a impune respect din partea oricărui aviator. Din câte știu, niciun alt pilot german care avea la activ cincizeci și două de avioane aliate distruse în luptă deasupra Europei Occidentale nu a supraviețuit să-și

spună povestea. După ce l-am ascultat, mi s-a părut că situația lui este cu totul excepțională și am dat mâna cu el – un gest cu totul neobișnuit la acea vreme.”

După aceea, cei doi au început să se întâlnească zi de zi. Din motive de securitate, Ewing a considerat că e indicat să-l țină pe Knoke sub strictă observație. A aranjat demobilizarea prioritară a lui Knoke din Forțele Aeriene Militare Germane – „era sincer dezamăgit de faptul că trebuie să dezbrace uniforma sa plină de decorații” – și l-a pus să se ocupe de finanțele aviației locale, care căzuseră în sarcina R.A.F.

„În pofida faptului că nu știa contabilitate, situație în care mă aflam și eu”, continuă dl. Ewing, „nu după mult timp a organizat un sistem eficient, cu ajutorul soției lui, Lilo, care fusese contabilă înainte de căsătorie. Cu timpul, ordinele de nefraternizare au fost din ce în ce mai relaxate. Am devenit un musafir frecvent în casa lui Knoke, unde m-am simțit întotdeauna binevenit. Am descoperit că, la orice schimb de glume, Knoke era foarte bun și făcea față cu succes. Multe discuții puteau fi încheiate doar reamintindu-i că tabăra lui fusese, în fond, cea care pierduse războiul. Părea că îndrăzneala sa nu are limite. Primarul britanic al orașului a venit odată să-i rechiziționeze casa. Knoke avut argumente atât de convingătoare, încât primarul a fost convins să se răzgândească și să-și caute alt loc unde să se cazeze. Am fost adesea tentat să-l pun pe Knoke în spatele gardului de sârmă ghimpată, dar ar fi fost o dovadă de nesportivitate.”

Când au părăsit canadienii Germania, în 1946, dl. Ewing devenise judecător al guvernului militar. După propria demobilizare, a mai petrecut un an la Comisia de Control înainte să se întoarcă în Canada. A rămas în legătură cu Knoke, căruia îi era greu să se adapteze la viața de civil și care s-a dedicat scrisului pentru a se detașa de greutățile vieții zilnice. Ewing i-a propus lui Knoke să scrie o relatare simplă și la obiect a vieții sale. Cartea de față este rezultatul acestui îndemn.

Într-un final, ar mai trebui adăugat că, până în 1951, Knoke își făcuse un renume ca politician și vorbitor, iar în acel an a fost ales în Parlamentul local al Saxoniei Inferioare, ca membru al Partidului Socialist al Reich-ului. Când, în 1952, Curtea Supremă a Republicii Federale Germane a declarat acest partid ilegal, activitățile politice ale lui Knoke, cel puțin la acea vreme, s-au încheiat.

John Pudney